

Quan som el peu de la porta,
fum, fum, fum,
ma germana esclata en plor,
ai, mon amor,
no ploris, no val la pena
que desfoguis tanta pena,
fum, fum, fum.

Quan som al peu de l'acera,
fum, fum, fum,

s'ha destet el Comitè
del pres aliè;
carrè amunt mon cor s'esplaia
ho i veient ma vila gaia,
fum, fum, fum.
Ja li'n dic al meu faiaire,
fum, fum, fum,
el veuré el poble asfaltat
florit i ornat:
de pobles com eix no gaires
veu bonics amb tants bons aires
fum, fum, fum.
Som a «casa de la vila»,
fum, fum, fum,
allà'm reb en Ferreric
mon parcé amic.

En Lluís ets, ai caraco,
la pena és fumar tabaco,
fum, fum, fum.
Com ets persona tan bona,
fum, fum, fum,
no tinguis pena ni por,
amb i senyor
d'eixa «casa» prens estada,
entra i surt com més t'agrada,
fum, fum, fum.
Dino, i al cap d'una estona
ve el batlle amb el Comitè
i el requetè
d'escribans i els de la casa
que em veuen fet una brasa,
fum, fum, fum.
Migdia. A En Ramon Barbeta,
fum, fum, fum,
ma germana l'hi ha intimat
el meu trasllat
a Arbúcies, quin batlle afirma
que hi puc viure sens morir-me,
fum, fum, fum.
Diuen que m'en vagi a Arbucies
fum, fum, fum,
jo els dic que no hi tinc ningú,
més oportú

és que baixi a Girona
on hi tinc casa més bona,
fum, fum, fum.
Ma germana ve fellona,
fum, fum, fum,
vol saber de què em faran,
diu, bo i plorant;
li diuen que això és comèdia,
que no temi cap tragèdia,
fum, fum, fum
Em ve a veure amb simpatia,
fum, fum, fum,
l'amic Ramon Cornellà,
qui declarà:
que vindrà si és necessari
la mainada a protestar-hi,
fum, fum, fum.
El batlle ve *tras cortina*,
fum, fum, fum,
diu que em torni ficà al niu
on era captiu,
i no temi cap desgràcia,
és qui per fer-me eixa gràcia,
fum, fum, fum.
Grans mercès ne sien dades,
fum, fum, fum,
al gran batlle hilarienc
i a l'arbucienc
pel favor extraordinari
de què em quedi a Sant Hilari,
fum, fum, fum.

En la mateixa línia de poesia amarada
d'ironia i a manera de crònica popular, en
reproduceixo una altra on blasma, amb tota
benevolència, això sí, l'astut arbucient

que, tot fent l'orni, s'entaula a Villaret
Vell el dia de la festa major amb la sana
intenció d'atipar-se de valent sense haver
estat convidat:

RECORDS D'INFANT

Recordo que era un dia,
mon pare, qui al cel sia,
em deia, a cau d'orella,
sentats vora l'escon:
Si algú un jorn t'aconsella
menjar a un lloc del món,
no ho facis amb astúcies
com feia un hom d'Arbúcies
qui un jorn a eixa Masia
vingué de Villaret,
mon pare, qui al cel sia,
va treure'l a peu dret.
Era aquell jorn, la Festa
Major, la casa aquesta
anava a Sant Hilari
a oi Missa major;
finida, va tornar-hi
amb un ignorat senyor.
Vingue la sopa a taula,
aquell home s'hi entaula
menjant amb alegria
arran del pare meu.

Com no s'hi avenia
mon pare, del lloc seu
s'en va, i diu amb veu baixa
a aquell que no hi encaixa:
—Vós que sou a Villaret
vingut d'ignorada terra
us fareu més avallet?—
Ell s'hi fa, sens moure guerra.
Quan ve el pollastre rostit
ja li'n diu més decidit:
—Vés qui sou a Villaret
vingut de terres estranyes
no us menjareu les entranyes
d'aquest gall. Feu's avallet—.
Eixa volta aquell senyor
fuig i es fa caminador.
De càn Ferriol devall
que és d'Arbúcies en la vall
trobà un seu amic qui anava
camí amunt i suadet.
—On vas?—ell li preguntava.
Eix respon:—A Villaret—.
—Doncs jo en vinc. A l'amo del gall
li dius si sóc prou avall.

Francesc DANES

(continuarà el proper número)